

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

DUBEN 1999

19.00 Červený kostel VP <i>palije</i>	OT	1. dubna <i>Zelený čtvrtek</i>	19.00 Blahoslavův dům, VP	JV
	JG			NP
10.00 Betlémský kostel	OT	2. dubna <i>Velký pátek</i>	10.00 Blahoslavův dům, VP	JV
			16.40 Blahoslavův dům, VP	NP
8.30 Betlémský kostel, VP	JG	4. dubna <i>Hod Boží velikonoční</i>	9.00 Blahoslavův dům, VP	JV
10.00 Červený kostel, VP <i>zpívá Cantate Domino + Ratořesti</i>	JG		10.00 Kuřim, VP	NP
14.15 Rychmanov, VP	JG		13.45 Tišnov, VP	NP
10.00 Betlémský kostel	JV	5. dubna <i>Pondělí velikonoční</i>	9.00 Blahoslavův dům	TT
8.30 Betlémský kostel	OT	11. dubna <i>Quasimodo-geniti</i>	9.00 Blahoslavův dům	JV
10.00 Červený kostel	OT		9.45 Tišnov	NP
9.00 Betlémský kostel	JG	18. dubna <i>Misericordias Domini</i>	9.00 Blahoslavův dům	NP
10.00 Červený kostel <i>křest dospělých</i>	JG		10.00 Kuřim	NP
14.15 Rychmanov	JG		13.45 Tišnov	NP
			19.30 Blahoslavův dům	
8.30 Betlémský kostel	OT	25. dubna	9.00 Blahoslavův dům	JV
10.00 Červený kostel	OT	<i>Jubilate</i>	Tišnov	NP

LEGENDA:	JG	Jiří Gruber	JV	Jaroslav Vitek
	JV	Josef Veselý	NP	Naďa Popelářová
	OT	Olga Tydlitátová	TT	Tomáš Trusina

SESTÁVÁNÍ

DUBEN 1999

ČÍSLO 4

ROČNÍK 1

Rozhovor
s prof. Jaroslavem Vodrážkou

* Anketa *
Co vás přivedlo k víře?

* Kniha *
Slepičí polévka pro křesťanskou duši

Domácí pobožnost

Farní sbor ČCE v Brně I. leden 1999

Všem členům luterského sboru německé národnosti v Brně a jejich potomkům

Vážení bratři, vážené sestry!

Obracíme se na Vás všechny s přáním Kristova pokoje a smíření. Náš sbor již přes 50 let užívá kostel a faru, která patřila luterskému evangelickému sboru německé národnosti, jehož členové se z naší republiky koncem války vystěhovali nebo byli odsunuti ... Rádi bychom s nimi navázali osobní kontakt. Chtěli bychom tím přispět ke konkrétnímu vzájemnému smíření, odpuštění a zacelení ran. Rádi bychom Vás pozvali ke společnému bohoslužebnému shromáždění, které plánujeme na svatodušní neděli 23.5.1999. Prosíme, abyste nám napsali, zda byste měli zájem do Brna přijet a eventuelně připojili i krátce své vzpomínky na pobyt v Brně a život ve sboru.

Staršovstvo sboru v Brně I

Z dosud došlých odpovědí:

Narodil jsem se v Brně roku 1915. Pokřtil mne a konfirmoval bývalý senior dr. Ferdinand Schenner, takže jsem asi jedním z nejstarších ještě žijících členů tehdejšího sboru. Až do roku 1939 jsem byl členem evangelického spolku mládeže. Vždy jsem měl vztah k českým evangelikům a přečetl jsem mnohé knihy (např. Říčan: Dějiny českých bratří a Dějiny Jednoty bratrské, Molnár: Českobratrská výchova před Komenským, Fialová: Kralice). Mohu číst česky, psaní mi však dělá potíže. Moje rodina pochází původně z okolí Letovic a po tolerančním patentu vstoupila do evangelické reformované církve.

Dr. Beno Kubín - Aidlingen

Narodil jsem se v roce 1918, bydleli jsme na ulici Hlinky (Lehmstätte) 46. V evangelickém Kristově sboru jsem byl pokřtěn a posléze konfirmován dr. Ferdinandem Schennerem. Také moje paní, ročník 1922, byla konfirmována v tomto kostele. Moji rodiče, Ing. Otto Schneider a Elisabeth, roz. Wehowski, zde byli v r. 1910 oddáni, také farářem Schennerem. Navštěvoval jsem Německou evangelickou školu v tehdejší Studentské ulici (dnes Opletalova).

Dr. Ing. Helmut Schneider, Goerlingen bei Stuttgart

Byla jsem v brněnském domě pokřtěna dne 5.9.1931. Až do našeho vyhnání jsme bydleli ve Veselé ulici. Pocházím ze staré brněnské rodiny knihtiskařů. Mnohokrát děkuji za pozvání, nemohu se už vydat na tak dlouhou cestu.

Lise Windt, Mainz

S radostí jsem četl Vaše řádky smíření... a začal jsem se znovu věnovat dějinám reformace v Brně a na Moravě vůbec (ačkoliv jsem z Chebu). Rád bych Vám do svatodušních svátků výsledek předal, nejraději osobně. Byl bych rád, kdyby někdo ze znalců pak přeložil výtah té práce a v česko-německé formě byl k dispozici jako „Dějiny evangelického sboru (Christus Kirche) v Brně“ nejen účastníkům shromáždění 21.5., ale také dalším jako viditelné znamení vzájemného smíření.

Dr. Alfred Eckert, Hersbruck

Moji rodiče, kteří byli rakouskými občany, žili v Bruntále, kde jsem také já vyrostl a chodil až do r. 1944 do školy. V tom roce moji rodiče z pracovních důvodů přesídlili do Brna (Starobrněnská ul.), což bylo rodné město mé matky. V roce 1945 museli rodiče a sourozenci Brno opustit a po několika týdnech se jim podařilo utéci do otcovy rodné Vídně. Já jsem musel nastoupit do německé armády, padl jsem do ruského zajetí a pak jsem přišel do Brna, v mylném domnění, že tu naleznu svou rodinu. Tenhle omyl mi vynesl odsouzení k nuceným pracím a do koncentračního tábora pro Němce, který byl v Židenicích. Konečně jsem se pak dostal do Vídně, kde jsem se shledal s rodinou. V roce 1947 jsem začal ve Vídni studovat evangelickou teologii a po dvou semestrech v USA jsem začal v Rakousku působit jako farář... V letech 1969 až 1999, kdy jsem šel do důchodu, jsem vedl Diakonii evangelických církví (luteránů, reformovaných, metodistů atd.) v Rakousku.

Pfarrer Ernst Gläser, Wien

Výjezd konfirmandů

O letošních pololetních prázdninách vyrazila skupina konfirmandů i starších mládežníků na Valašsko, do vesnice Velká Lhota, aby zde strávila tři dny pospolu.

Vyjeli jsme v pátek odpoledne z Brna do Valašského Meziříčí, kde nás čekalo příjemné překvapení – sníh a to hodně sněhu. Z nádraží jsme byli postupně dopraveni třemi auty do Velké Lhoty. Cesta to byla dobrodružná, sníh padal a padal, ale přežili jsme to celkem ve zdraví. Ani jsme neskončili na dně temné rokle, ani jsme neumrzli v hustém lese, ani jsme nezahynuli krutou smrtí pod pětimetrovou vrstvou sněhu.

Ubytování jsme byli na faře, kde asi třicet let působil Jan Karafiát. Náš den probíhal asi následovně: Po snídani jsme se věnovali nějakému tématu jako je např. modlitba nebo hřích. Učili jsme se také o Starém zákoně a měli jsme za úkol hledat rozličná významná místa. Tak schválně, jestli víte, ve které knize a kapitole je o tom, jak Eliáš bojoval proti modlářství na hoře Karmel?

Odpoledne jsme potom vyrazili na průzkumnou akci do okolí. Jedním z našich bojových úkolů bylo vyzkoušet sjízdnost okolních kopců – k tomu jsme použili igelitové pytle a lopaty. Musím říct, že výsledek experimentu nás většinou uspokojil. Pokusili jsme se také svést urputnou sněhovou bitvu, ale výsledek byl většinou žalostný – přilíš mnoho lidí si vzalo k srdci biblickou zásadu o nastavení druhé tváře a zoufalé pokusy je vyprovokovat narazily na jejich ledový klid. Útoky se tak omezily pouze na příležitostné šarvátky mezi útočníky samotnými.

Od pěti hodin jsme se opět věnovali nějakému duchovnímu tématu a večer byl zasvěcen hram. Zúčastnili jsme se i soutěže Risk a Videostop – okruhy otázek se týkaly Bible, dějin církve i jiných světských, témat. Skvělé byly herecké výkony hlavních protagonistů videostopu, kteří předváděli biblické příběhy. A abychom nezakrnlili tělesně, byly večery prokládány sportovními zápasy v nožním volejbale a sedací košíkové. V noci ještě vyrazilo několik odvážných polárníků výpravy „za světýlkem“ (vysílač na kopci) – náročný úkol se jim podařilo zdolat s úspěchem.

V neděli jsme se zúčastnili bohoslužeb, kde měl bratr farář Jiří Gruber kázání o Jonášovi. Prohlédli jsme si také dřevěný toleranční kostelík z roku 1783.

Při pozdějším náhodném průzkumu veřejného mínění mezi účastníky tohoto výletu vyšlo najevo, že výlet se líbil, program připravený mládežníky – skauty i bratrem farářem byl moc dobrý, jídlo velice chutné, a že by bylo dobré akci zopakovat.

Olga Navrátilová

**Seniorátní výbor brněnského seniorátu
ČCE Vás zve na**

**Oblastní presbyteriální konferenci
brněnského seniorátu
v sobotu 17. dubna 1999**

**v Brně - Husovicích, Netušilova 26
Téma zní:**

**Josef L. Hromádka
(1889-1969)**

Program:

**9.00 úvodní pobožnost – Ing. Vladimír
Zikmund**

**K tématu promluví:
ThDr. Bedřich B. Bašus, Jiří Staněk
a Jan Šimsa**

Ukončení neinozdějí v 14 hodin

Rozhovor

Rozhovor s varhaníkem a improvizátorem prof. Jaroslavem Vodrážkou

Sepsal M. Grombířik

Martin Grombířik: Mohl byste něco říci o svých hudebních začátcích?

Jaroslav Vodrážka: Narodil jsem se na Slovensku. Moje maminka byla Slovenka, tatínek byl Čech a vyučoval na Slovensku v Turčianském Svätém Martině kreslení. Od malička jsem velice rád poslouchal národní písně. Jiná hudba tam k slyšení moc nebyla, ale když mě maminka vedla do evangelického luteránského kostela, tak tam přeci jen pan rector, tedy regenschori, trošku hrál Bacha a to mě velmi uchvátilo. Když jsem měl v sedmi letech záskrt, velice jsem toužil poslechnout si hudbu. Maminka mi dala k postýlce rádio. Vyladil jsem si nějakou zahraniční stanici, a když jsem slyšel dobře provedené varhanní skladby J. S. Bacha, jsem byl velmi nadšen. To dalo podnět k tomu, že jsem zatoužil zahrát si na varhany. Maminka samozřejmě viděla, že jsem velmi malý a myslela, že je to poněkud předčasné. Já jsem se tehdy ještě neučil hrát na klavír a neznal jsem noty, ale když jsem na ni naléhal, tak mě k panu rectorovi zavedla. Pan rector si myslel, že mě budou jako jiné běžné chlapce zajímat takové ty technické věci, tak mi ukazoval, jak je vyvážen měch a jaké jsou druhy píšťal. Tohle mě sice také zajímalo, ale já jsem si chtěl hlavně zahrát. Tak mě posadil k varhanám a myslel, že začnu plácát po klávesách, jak to děti dělávají. Byl velice překvapen, když jsem začal - sice jednoduchým způsobem, ale bez harmonických a kontrapunktických chyb - bachovsky improvizovat. Pan rector se ptal, kde jsem se to naučil, a když mu maminka řekla, že se vůbec neučím a ani neznám noty, prohlásil: „Keby som nebol

kresťanom, tak by som veril v reinkarnáciu.“ Přál si, abych se začal učit hrát na klavír, tak jsem se u jedné paní učitelky začal učit. To pak pokračovalo i v Praze, kam jsme se na začátku války přestěhovali. V Praze jsem se nejprve učil u pana profesora Sudy, který bydlel v naší ulici a byl ředitelem kůru u sv. Antonína v Holešovicích. V učení se hudbě jsem rychle postupoval; cokoliv mi zahrál, hned jsem po něm zopakoval, takže jsem ho brzy mohl na kůru zastupovat. Nikdo nepoznal, že to nehraje on.

MG: Co vaše další hudební vzdělání?

JV: Na gymnáziu mne učil hudební výchovu prof. J.Z. Bartoš, který později učil kompozici na konzervatoři. Já jsem pak udělal na konzervatoři zkoušku a studoval jsem varhany a improvizaci u prof. Kampelsheimera, později na AMU i u dr. Jiřího Reinbergera. Rád vzpomínám i na prof. Hůlu, který přednášel harmonii, kontrapunkt a hudební formy. Víceméně jsem si studiem rozumově zdůvodnil a doplnil to, co jsem intuitivně přijal jako dítě - vidíte, že srdce vůbec nemusí být s rozumem v rozporu.

MG: Působil jste někde jako chrámový varhaník?

JV: Já jsem nikde nebyl veden jako stálý varhaník; hrál jsem ve všech kostelích, kde to bylo potřeba. To dělám dodnes a mám to velmi rád, protože si myslím, že naše nejvyšší poslání je rozradostnit druhého člověka, aby se lidi odpoutali od zmatků a chaosu. To právě myslím, že hudba může úžasně docílit. Hudba v kostelích má nesmírné poslání: může

vyladit člověka ke slovu Božímu.

MG: Vidíte zásadní rozdíl mezi hrou na koncertě a hrou při bohoslužbách?

JV: Občas slycháme názor, že se z kostelů nemá dělat koncertní síň. Já bych to řekl obráceně. I když hrajeme na koncertech, tak pro takového člověka, který kostel bere vážně, je i ta koncertní síň chrámem. Díla muzikantů, kteří komponovali i hudbu bez textů (sonáty, symfonie), například Mozart, Beethoven, samozřejmě Bach, to jsou v koncertní síni vlastně také jakési pobožnosti. To, co je nejgeniálnější a nejdokonalejší, to vždycky vzniklo u lidí nejskromnějších, kteří věděli, že to jsou dary a že to mají od Pána Boha. Takže já bych hudbu vůbec nedělil na nějaké dvě frakce - liturgickou a koncertní, - ale na to, co jsou hodnoty a co hodnoty nejsou. To, co slouží k tomu, abychom se dostávali v přítomném okamžiku do dobré dispozice směrem nahoru, tedy k Pánu Bohu, to je dobré a na prvním místě správné v kostele a má se to ovšem přenášet i do každodenního života. Není možné v kostele hrát duchovně a pak vyjít z kostela a žít světským životem.

MG: Jste katolík, ale rád hrajete i v našich kostelích. Co si myslíte o ekumenismu a vztazích mezi církvemi?

JV: Já nejsem teolog a nechci se pouštět do nějakých teologických debat. Ale věřící člověk jsem. Jestliže víme, že Bůh je láska, tak mě to samozřejmě vede k názoru, že jestliže si lidé dovedou porozumět, nebo jinak řečeno, jestliže se milují, ať jsou třeba z nejrůznějších denominací, tak je to Pánu Bohu milé. Někdy si lidé nerozumějí třeba kvůli nějakým maličkostem (např. jestli se káže z kazatelny nebo od oltáře). To jsou věci ne tak důležité. Já sám jsem tolerantní a své hraní přizpůsobím vždycky tomu, jak

si to pan farář přeje.

MG: Vychoval jste mnoho vynikajících hudebníků. V čem vidíte základ svého učitelského úspěchu?

JV: Narodil od některých jiných pedagogů jsem byl k žákům vždycky laskavý. A kupodivu právě proto, že mě měli rádi, tak pracovali a dělali všechno tak, jak to uměli nejlépe. Ode mne si odnesli, že ta hudba je něco úžasného. Někteří dokonce vstoupili do církve, i když předtím byli bez jakéhokoliv vyznání, což jim nelze zazlívát, protože v době ateismu se jim náboženství nevykládalo. Dva z nich dokonce vstoupili i do semináře. To snad svědčí o tom, že na ně nepůsobil takovým způsobem, že by se mne měli bát; nýbrž naopak, že mě mají rádi. Dodnes za mnou občas chodí, i když je už neučím, a vzpomínají na mě v dobrém. Je to hezké, když se lidé mají rádi, a lásku já kladu na první místo.

MG: Často jezdíte do zahraničí, zvláště do Německa, kde koncertujete, učíte ...

JV: Ať jde o jakýkoliv obor, každý se rád podívá někam jinam. Já také. Je to trochu změna. Člověka např. zajímá, jaké tam mají nástroje a vidí, že tam mají krásné varhany, velké, udržované a vždycky pečlivě naladěné. Je to něco úžasného, když přijdete k nástroji a ono všechno funguje. Nikdy se mi v zahraničí nestalo, že by něco bylo rozladěné, nehrálo; nebo že by nějaký tón zůstal viset. Mám rád jejich srdečnost, když mě poznají a vidí, že tomu rozumím. Oni si potom myslí, že tady všichni improvizují jako já. Já jim to samozřejmě neberu, něco se musí nechat jako tajemství. U nás se hodně žáků naučilo improvizovat, ale v Německu jich umí improvizovat víc. A dobře, musím říct. Musíme taky chválit ty druhé, ne jenom sebe.

MG: Co vaši němečtí přátelé a kolegové, např. prof. J. E. Köhler?

JV: Prof. Köhler, který působil ve Výmaru, byl jedním z nejlepších světových improvizátorů. Byla to pro mě úžasná čest, když jsem s ním mohl hrát na několika koncertech. Střídavě jsme improvizovali na totéž téma. Jednou jsme dokonce současně improvizovali čtyřručně dvojistou fugu. P. prof. Köhler si vybral hlavní téma ze Smetanovy Vltavy, já jsem si vzal téma B-A-C-H. Seděli jsme vedle sebe u jedné varhany, krásně to šlo dohromady i když jsme dopředu nebyli nijak domluveni. Je to něco úžasného sedět vedle takové kapacity, to vám to hraje samo. Nevyhýbejte se lidem, kteří něco dovedou. Příklad z dějin: francouzský varhaník Marchand, když měl soutěžit v klavírní hře s Bachem a poslouchal tajně jeho improvizace při ladění cembala, dostal trému a utekl. Prosím vás, dělejte pravý opak. Když někdo něco umí, tak místo abyste utekli, jděte za ním, on vás neshodí, protože čím víc kdo umí, tím je skromnější a laskavější. Já to ještě dotáhnu dál: Tím méně se bojme Pána Boha. Ten umí nejvíc a od něho to všichni máme. On je k nám ten nejlaskavější. Tak mu důvěřujeme a opravdu se ho nebojme.

MG: O J. S. Bachovi říkáte, že je to váš nejmilejší světec. Můžete to komentovat?

JV: Musíme vysvětlit, jak tomu rozumět. První přikázání říká: V jednoho Boha věřit budeš, tedy on jediný je svatý. Ale čím kdo víc žije z víry, tím víc má Ducha Božího. A tím víc je (já nemám jiné výrazivo) světlejší. Ti tzv. svatí lidé jsou zcela obyčejní lidé, ale žijí z víry a mají lásku. Z hudebníků takový Bach je pro mě

rozhodně jeden z největších světců. Vždycky byl soustředěný, skromný a k lidem laskavý. Je to až zázračné, to kvantum skladeb, které napsal, a všechno je to geniální. Pod každou skladbu napsal Soli Deo Gloria V. Byl si vědom, že to není z něho, že on sám nedokáže nic, ale všechno je skrze Boha.

Pozvání

19. dubna 1999 ve 14 hodin promluví v Pamětní síni Kounicových kolejí Mgr. Jan Boris Uhlíř o svém pradědečkovi, profesoru Masarykovy university, sokolu a členu Akademické Ymky

JANU UHROVI

Jan Uher byl v den Heydrichova pohřbu 9. 6. 1942 odsouzen spolu s dalšími k smrti. O Janu Uhrovi, vězni a křesťanu, sepsala své svědectví Božena Komárková. Můžete je číst v 2. svazku Spisů Boženy Komárkové: Čemu nás naučila válka.

Nenechte si ujít vzácnou příležitost slyšet o celém životě Jana Uhra. Vchod do Památníku Kounicových kolejí je v přízemí, z prostranství před pomníkem těch, kteří tu za války zahynuli.

Koncert církevní konzervatoře

Církevní konzervatoř v Kroměříži je šestiletou střední hudební školou s důrazem na hudbu církevní. Jejím zřizovatelem je ČCE. Žáci této školy se představí brněnské veřejnosti na koncertě v Cerveném kostele v neděli dne 18. 4. v 17 hod. Přijďte povzbudit mladé umělce.

Rodinná neděle 7. 3.

Jak jste se mohli dočíst v minulém čísle, neděle 7. 3. 1999 byla nedělí rodinnou. Všichni, kteří měli zájem se po shromáždění zdržet na faře na společný oběd a následující program, si přinesli něco guláše, ze kterého sestry v kuchyňce smíchaly jednu těžko napodobitelnou gulášovou směs, která je k mání pouze na evangelické faře Opletalova 6, a to jen ve vyhrazené neděle, jako byla např. tato. O rozdělení moučníků na mísy se předháněla děvčata (převážně z nedělní školy). Ti, na které už žádná práce s přípravou jídla nezbyla, většinou trávili čas v družném rozhovoru, mnozí dokonce při kávě nebo čaji. Po společném obědě si rozdělili děti podle věku do 3 skupin skauti, kteří měli taky připravený program. Předškolní skupina společnými silami malovala rekvizitu veliké řepy a následně zdramatizovala pohádku „O veliké řepě“. Dvě starší skupiny trávily čas hrami a soutěžením. My dospělí, odlehčení od svých potomků, jsme zůstali v sálku k naslouchání tématu „Modlitba v rodině“. Tedy alespoň jsme si mysleli, že budeme naslouchat. Bratr farář Gruber nás však překvapil dobře připravenou anketou obsahující několik otázek, které si každý rodič dříve či později řeší. Např. modlili jste se se svým partnerem v době své známosti? Odkdy by se rodiče měli začít modlit se svými dětmi? Jaká modlitba je pro děti školního věku nejvhodnější? Atd. Všichni obdrželi anketní lístek a po vyplnění jsme společně postupovali bod po bodu. Vzájemně jsme se zpravovali o tom, jak to či ono řešíme a bratr farář doplňoval, případně uváděl na pravou míru. Musím říct, že jsme tak byli obohaceni zkušenostmi, náhledy a řešeními, které ostatní uvedli o tématu společné modlitby v rodině, a taky, jak naše děti uvést do osobního modlitebního života. Na závěr musím napsat o milé skutečnosti, že tentokrát mezi námi byli i starší členové sboru, okolo nichž už dětské hlásky zrovna neševelí, ale jejichž přítomnost při takovýchto setkání je taktéž vítaná a důležitá. A na úplný závěr

je třeba říct, že jsou všichni zváni ke společným nedělím.

Ladislava Ryšavá

Poznámka k varhanním koncertům v Blahoslavově domě.

Dobře jim slouží nedávno instalované varhany. I když nejsou stavěny přímo ke koncertním účelům, dá se jich dobře využít i k nim. Mladí umělci i zahraniční hosté nám to již několikrát předvedli.

V nynějším sledu varhanních koncertů jsme vyslechli 28. února 1999 koncert absolventky HAMU v Praze Hany Kaslové – Ryšavé, žákyně prof. Jaroslava Tůmy. Náročný program byl pečlivě dramaturgicky vybrán. Základní repertoár 17. stol., zastoupený jmény Dietrich Buxtehude, Johann Pachelbel, J.S. Bach a Nicolas de Grigny, se střídá s díly 20. stol. od Paula Hindemitha a Jehana Alaina. Interpretka dokázala využít všech dispozic varhan pro vyznění skladeb barokních i moderních. Provedení skladby „ARIA“ Jehana Alaina vyznělo jasným zvukem s technickou dokonalostí. Tu předvedla zvláště také v díle Bachově s plným zvukovým chorálovým záběrem až po Toccatu a fugu zv. Dórická, kde prokázala zvládnutí pedálové složky varhan.

Nabídla posluchačům také dvě části z rozsáhlé Knihy pro varhany (Livre d'orgue) Nicolase de Grigny, remešského varhaníka, vynikajícího představitele francouzské školy, známé svou programní představivostí.

Dosti četné publikum milovníků varhanní hudby přijímá koncerty se stále větším zájmem a dovede ocenit výkony mladých umělců.

A tak se můžeme těšit na další varhanní koncert, který bude v neděli **11. dubna 1999 v 19 hodin** v Blahoslavově domě. Účinkovat bude Ester Kabíčková, posluchačka brněnské JAMU, žákyně prof. Kamily Klugarové. Již teď jste srdečně zváni. *-bp-*

Společenská

Sbor Brno I

Tento měsíc oslaví svoje kulaté narozeniny tyto sestry a tito bratři:

1. 4.	Laura BEDNÁŘOVÁ z Brna	80 let
7. 4.	Zuzana STŘÍŽOVÁ z Brna – Králova Pole	10 let
10. 4.	Ladislav BURIAN z Pohořelic	50 let
10. 4.	Eliška DOČKALOVÁ z Želešic	60 let
10. 4.	Vlasta ŽÍŽOVÁ z Brna – Lesné	80 let
10. 4.	Jiří MATOUŠ z Brna	30 let
12. 4.	Jaroslav BEDNÁŘ z Brna	89 let
13. 4.	Jan MIKŠÁTKO z Brna – Lišně	30 let
15. 4.	Marie SCHEJBALOVÁ z Brna – Nového Lískovce	83 let
17. 4.	Vladimír KUBÍK z Brna – Trnité	83 let
23. 4.	Olga TRAMPOTOVÁ z Domášova	50 let

Výběr byl proveden způsobem 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 a více let

Vzpomínáme:

1. 4. stého výročí narození věrného bratra Benjamina POKORNÉHO (✠ 15.10.1972), syna prvního faráře brněnského sboru ČCE

V únoru byli pokřtěni:

7. 2. Nela Horálková z Brna – Řečkovice, narozená 17. 9. 1998
11. 2. Fatma Jabali ze Stařeče, narozená 15. 10. 1970

V únoru jsme se rozloučili:

15. 2. Jan Balon z Brna – města, * 1. 11. 1911

rubrika

Sbor Brno II

Všem blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání do dalších dnů a let:

3. 4.	Marie PAVLÍKOVÁ z Brna	78 let
5. 4.	Hana DRÁPALOVÁ z Brna	78 let
8. 4.	Josef TOMAN z Brna	84 let
9. 4.	František ŠKROBÁK z Brna – Král. Pole	90 let
10. 4.	Božena TURKOVÁ z Brna	77 let
11. 4.	Josef BRANDEJS z Brna	81 let
13. 4.	Rudolf DIVÁČKÝ z Brna	81 let
17. 4.	Ing. Karel SVOZIL, z Brna	76 let
17. 4.	Drahomíra CHYTRÁ z Brna – Bystrce	78 let
22. 4.	Miroslava BARTLÍKOVÁ z Brna – Řečkovice	76 let
23. 4.	Anna SÍSOVÁ z Brna – Král. Pole	85 let
25. 4.	MUDr. Tamara ŠVANDOVÁ z Brna	79 let
26. 4.	Doc. Ing. Břetislav HAVÍŘ, Brna – Černých Polí	77 let
29. 4.	Věra FREIBERGEROVÁ z Brna	79 let

Výběr byl proveden způsobem 70, 75 a více let

V měsíci únoru jsme se rozloučili:

11. 2. RNDr. Jan Vondra, nar. 1910

Pokud jsme na někoho zapomněli nebo údaj uvedli chybně, dejte to, prosíme, na vědomí ve farní kanceláři příslušného sboru.

Domácí pobožnost

Milí přátelé,

v kalendáři je počátek dubna a Velikonoce jsou opět před námi - nebo spíš: my jsme opět před nimi, opět v nich; znovu jsme pozváni prožít pašijový příběh, zatčení, výslech, Golgotu, beznaděj, prázdnotu hrobu a pak - radost ze setkání se Vzkříšeným Pánem!

*Způsobem bytí byl roven Bohu,
a přece na své rovnosti nelpěl,
nýbrž sám sebe zmařil,
vzal na sebe způsob služebníka,
stal se jedním z lidí.*

Text, který jsem vybral, jako by se na příběh Veliké noci díval z veliké výšky (z letadla, chcete-li), takže se podrobnosti ztrácejí. Jde o velice starou, oslavnou píseň, *hymnus*, hymnu, kterou si prozpěvovala snad už první generace křesťanů. Stala se jejich vyznáním a jako takovou ji máme číst: za neobratnými slovy a nešikovnými výrazy tušíme touhu neznámého autora vydat svědectví o naději, jež spojuje kristovce. Píseň se k nám dostala jen proto, že jiný autor, Pavel, nedbal copyrightu toho prvního a přejal ji do svého dopisu. Tím spíš ji nelze odbýt s tím, že se jedná o tehdejší vyznání, starou víru. Je to živý text, nabídka živého společenství s křesťany všech dob - a tak mu máme naslouchat; nezůstat na povrchu, ale následovat jej až do srdce jeho zvěsti.

O čem to je? O "způsobu bytí"? A o kom to je? Vždyť v té písničce se od začátku zpívá o někom - a nedozvíme se o kom. "To je o Ježíšovi" řekne vám každé dítě z nedělní školy. Opravdu... snad; ale víme vůbec, co znamená to jméno, koho označuje? Ke komu se obracíme v modlitbě, kým se zaštiťujeme ve víře? Nestalo se nám to jméno pouhým

zvukem, církevním heslem mezi mnoha jinými? -- Tohle vyznání s tím trochu počítá: napíše nejprve, co je ten "někdo" zač, jaká práce za ním stojí; píše o něm inkognito a každý, kdo se s tím nemůže srovnat, nepochopí o kom je řeč a přestane prostě číst - a rozuzlení mu unikne. Čtíme bez "Ježíše" z nedělní školy. Dočteme až do konce?

Kdepak o *způsob bytí*, o rovnost se jedná. A to ne o nějakou rovnost všech lidí; tady se mluví přímo o rovnosti Bohu, jedinému a svrchovanému Bohu, věčnému Stvořiteli světa. Další v řadě politiků, magnátů a mocných tohoto světa, který jednoho dne neunesl svoji moc a nechal se prohlásit bohem? Další bohorovný mezi mnoha bohorovnými? K čemu? Pro koho? -- Ale nechme otázek, píseň běží dál: prý tomuhle magnátovi, na rozdíl od všech nám známých pánů světa, na jeho postavení, ranku tolik nezáleželo. V řečtině doslova čteme, že *být naroveň* Bohu nepovažoval za svou kořist. Nechtěl těžit ze svých styků. Nechtěl být *na úrovni*. Nešlo mu o *pozice*, *posty*. Vždyť tuhle dál čteme, že se snad sám na sebe *vykašlal*. Že se udělal nanicovatou, prázdnu, bezvýznamnou nickou. Že snad složil svou funkci. (Copak to jde? Takhle se spakovat - je-li už jednou jeden jako Bůh - , a nechat svoje vlastní bydlo za sebou, takhle vypadnout z role; nebo snad právě *ted* svou roli hraje, jen my jsme ji tak špatně pochopili? Ale stejně - copak je to takhle možné??) K čemu nám je tahle *mula*, máme-li pevnou ruku svrchovaného vládce, Boha na nebesích; toho posloucháme, Jeho zákon ctíme.

A tak přijal způsob *sluhy*, *otroka* a stal se *podobným lidem*. Služebník, jakoby lidský, a přece snad nejen lidský... Ten služebník, o kterém řekl Izajáš: *Byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti* nebo ten, o kterém řekl, že je

služebník Hospodinův, *Izrael*, v němž se Bůh oslaví, kterému *dá poklady skryté v temnotě*? A to se tu říká jen tak mezi řečí (!), dříve než se řekne:

*A v podobě člověka
se ponižil,
v poslušnosti podstoupil i smrt, a to
smrt na kříži.*

„Měla jsem pravdu“, dožaduje se triumfálně holčička z nedělní školy, "je to Pán Ježíš - umřel na kříži". Kdepak - Ježíš nebyl první a zdaleka ne poslední umučený na popravním kříži. Takových případů bylo mnohem víc, i když taková smrt byla výjimečná - pro *výjimečné* zločince. Ale předbíháme.

Vypadal jako člověk, zpívá autor, ale není to totéž, co zpíval v minulé sloce. Tam se ex-magnát připodobnil lidem; tady se praví, že proměna zabrala a ošálila lidi samotné. *Zvnějšku byl shledán člověkem*, to znamená, že jsme ho v jeho lidství nepoznali, fatálně jsme nepoznali, kdo je a odkud přišel, co má za sebou - byl příliš člověkem, lidštější než my lidé sami.

Ponižil se. Tahle dvě slova by mohla nahradit obě sloky *hymnu*, které jsme zatím přečetli. Jsou shrnutím *strmé* kariéry našeho smutného hrdiny. Kariéry vzhůru nohama, hlavou dolů, kariéry naruby. Kariéry toho, který se vzdal všeho a který neváhal sklonit hlavu i před smrtí - v *poslušnosti* (ovšemže ne zákonu - ale komu tedy naslouchal??) podstoupil křížovou smrt, smrt zločinců a vzbouřenců, smrt těch, co se provinili proti řádu světa. Hlouběji klesnout nemohl, stal se nesnesitelným i pro tento svět. Jak málo se dovídáme o životě tohoto *člověka*(??); jako by ponižení, smrt zastíňovaly významem vše ostatní!

*Proto ho Bůh vyvýšil nade vše
a dal mu jméno nad každé jméno,
aby se před jménem Ježíšovým
sklonilo každé koleno
- na nebi, na zemi, v podzemi,
a k slávě Boha Otce každý jazyk aby
vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*

Píseň se otvírá, hlavní hrdina vystupuje z anonymity. Role se obrací, trestanec je vyvýšen, je pojmenován jménem nade vše pomyšlení. Bůh sám se přiznává k tomuto zatracení, k zavrženému a ukřižovanému (*křísi jej??*), proto - pro ponižení, o kterém jsme četli - jej vyvýšuje nade vše (řecky hyper-vyvýšuje - tohle slovo najdeme v Novém zákoně jen jednou - tady!). Ano: *jméno nad každé jméno* je jméno Ježíšovo, ale cesta k jeho poznání vedla přes údolí jeho života, přes *pokoření*, *zmaření* jeho božské kariéry. Ten, který obrací náš život naruby: ten pokorný a vydávající se je náš Pán a Spasitel. Ten ode všech opovržený. On je pravým Mesiášem. On je Synem Božím.

A teď se píseň obrací k nám samotným: hle - jeho vyvýšení a jeho jméno jsou nad celým kosmem: **všem na nebi** - u Boha, na zemi - mezi námi, v našem světě, v přírodě, v *podzemi* - i mezi mrtvými, se podlamují kolena a jazyky blábolí v *tom Ježíšově jménu* (o kterém jsme četli) a celý vesmír vzdává čest tomu poniženému - vyvýšenému. A jedním hlasem ze všech úst ať zazní refrén téhle hymny: **Ježíš Kristus je Pán. Amen.**

?? v textu mají naznačit, že svou úvahu nepovažují za vyčerpávající popis vykládaného textu; naopak: autor hymnu chce, abychom se nad ním dále zamýšleli a modlili.

Použitý text je z Fil 2,6-11.
Jiří Bureš

Víra, která nic nestojí, za nic nestojí

V poslední době se čas od času v evangelickém tisku objeví článek nebo jenom zmínka o tom, že bychom měli zvýšit svou obětavost. Uvažuje se nesměle, že kdyby salár dosáhl 3% z příjmu členů, tak by církev byla soběstačná. Před časem jsem se setkala, řekla bych, s biblickým přístupem k této otázce a velmi mne to oslovilo. Sestra Dagmar Bružová, členka naší církve a jedna ze zakladatelek SOS dětských vesniček v naší republice, mi řekla, když jsme spolu mluvili o obětavosti, toto:

„O desátkách jsem sice jako čtenářka bible teoreticky věděla už dávno, ale nespojovala jsem si je se svou křesťanskou praxí. Bývali jsme zvyklí dávat salár a přispívat na sbírky kromě jiných příležitostných účelů. Ale nikdy jsem to nevnímala jako samozřejmé oddělení desátého dílu všeho, co dostávám. Teprve farář Bláža Šourek mi opravdu otevřel oči. Ličil, jak on s početnou rodinou a při farářském platu automaticky oddělil do obálky nadepsané „Desátky“ ze všeho, co přijímal, a tato obálka byla prostě jenom na cokoli, co posilovalo Boží království. Seznam byl dlouhý.

Druhý příklad byla moje přítelkyně sestra Jarmila Šestáková. Její heslo bylo: Víra, která nic nestojí, za nic nestojí. Ona dávala nejen desátky, ale často mnohem víc. Podobně jako jeden americký bratr, který říkával: „Jestliže podle Staré smlouvy platí dávat desátý díl, oč víc bychom měli oddělovat my, děti smlouvy Nové.“ Moji přátelé z presbyterní církve (Lori a Bill i jejich rodiče) rovněž automaticky oddělují desátý díl všech příjmů. Dělí jej na sbor, na některé účely – jako pomoc opuštěným dětem – a dodržují to přesně. To je ostatně vlastní všem, kdo se pro desátky v mém okolí rozhodli. Když někdo dává takto rád s upřímným vědomím, že skutečně všechno, co máme, jsme dostali z Boží milosti a že s tím vším, celí, patříme Pánu Bohu, stávají se úžasné věci. Předně tito lidé nikdy nejsou v „zoufalé“ situaci, Pán Bůh to vidí, jak milují Boží věc zde ve světě a nenechá je bez pomoci.

Myslím, že bychom měli mluvit méně o potřebě peněz a více o tom, co jsme dlužni – tu svou malou částku – na veliké Boží dilo. Angličané říkají: „You cannot out give God!“ Česky to neumím trefně vyjádřit, snad, pokud by to neznělo neuctivě, Pána Boha nemůžeme v darech přetrumfnout. To prvokřesťanské „měli všechny věci společně“ je dosud vzdálené našim evropským mozům. Ale dávat drobínky pravidelně a s radostí je k tomu první krok. „Aby nikdo neměl nedostatku v ničem.“

Tolik sestra Bružová. Možná o té obětavosti mluvíme příliš akademicky a falešně soudíme, že se jaksí nehodí mluvit v církvi a ve sboru o penězích. A přece všichni známe staré latinské úsloví – Slova hýbají, ale příklady táhnou – a všichni víme, že se to osvědčilo. Proto jsem tento příklad nemohla před vámi zamlčet.

Eva Šimková

Evangelický skaut

Již je tomu osm a půl roku od doby, kdy se poprvé sešlo několik dětí z našich sborů k první schůzce. Od té doby se oddíl rozrostl na 70 členů ve věku od 6 do 20 let.

A co děláme? Scházíme se pravidelně v našich klubovnách na fáře na Pellicově ulici č. 6 ke schůzkám, kde si hrajeme různé hry, učíme se zálesácké dovednosti, první pomoc, vytváříme rozmanité rukodělné práce, soutěžíme, snažíme se být dobrými kamarády atd.

Jednou za dva týdny podnikáme výlet do přírody v okolí Brna, popřípadě vícedenní výpravu někam dál. Na výlete si vyzkoušíme, co jsme se přes týden v klubovně naučili a vyřadíme se na čerstvém vzduchu.

O jarních prázdninách jsme byli v Jizerských horách na lyžích a každoročně také pořádáme třítydenní stanový tábor, obvykle do Orlických hor.

Každý, kdo by chtěl rozšířit naše řady, je zván na schůzky od 16 do 18 hodin.

Divky: do 10 let ve středu nad 10 let v úterý a v pátek.

Chlapci: v úterý a ve středu.

Pokud nechcete chodit do skautu sami, přiveďte s sebou kamarádku nebo kamaráda (třeba ze třídy). Už se na vás moc těšíme.

Marek Baláš – vedoucí

Návštěva z Basileje

První dva květnové dny bude hostem našeho sboru smíšený sbor Francouzské reformované církve s Basileje. Bude tak oplácet návštěvu našeho pěveckého sboru před 2 lety. I když se o pohodlí našich hostů budou starat především zpěváci, basilejská návštěva se týká celého I. brněnského sboru.

Příjezd do Brna bude v sobotu 1. 5. krátce po poledni, přivítání, občerstvení a krátký odpočinek ve sborovém sále, asi v 15 hod prohlídka města, v 17.30 hod zkouška v Červeném kostele a hned po ní si hosty rozebereme do rodin. V neděli 2. 5. se s našimi hosty sejdeme při bohoslužbách v 10 hod., kdy bude kázat pastor Franc. reformované církve z Basileje a zazpívá smíšený pěvecký sbor. Po bohoslužbách společně poobědváme v Akademické menze, posedíme při kávě ve sborovém sále a odpoledne se vypravíme do Památníku Bible kralické. Na večer plánujeme trochu zpívání a besedu s našimi hosty ve sborovém sále.

Ludmila Marková

Radostný den – 23. 2. 1999

Toho dne se konal v našem středisku Diakonie „Den otevřených dveří“. V 10 hodin jsme tento den zahájili slavnostním otevřením zrekonstruovaných suterénních místností. Slavnosti se zúčastnilo asi 70 osob a probíhala v přeplněné tělocvičně.

V úvodu přiblížila ředitelka střediska přítomným historii domu na Hrnčířské, průběh rekonstrukčních prací, informovala, komu budou nové prostory sloužit. V závěru poděkovala všem, kteří se na rekonstrukci podíleli a všem, kteří jej jakoukoliv formou (duchovní, finanční či fyzickou) podporují.

Tomáš Strmiska přivítal za klienty domovinky všechny zúčastněné, zvlášť bratra ředitele Diakonie Mgr. Pavla Vychopně.

Br. ředitel vyjádřil radost z toho, že i přes různé problémy (především finanční), s kterými Diakonie jako celek zápasí, se může naše sociální činnost zde v Brně rozšířit. Připomenul, že se tak děje jen díky dárcům, kteří na rekonstrukci přispěli, a všem ochotným k službě.

Po písni „Tebe, Bože, chválíme“ br. farář Vítek připomenul slova apoštola Pavla – „Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám“ – Ř12,16. „Tam, kde není cílem proslavit se, ale být nápomocen – právě tam se děje to, co hluboce určuje naše lidství. Tam se dá žít,“ řekl br. farář. V modlitbě a závěrečné písni jsme vyjádřili svou radost a díky Pánu Bohu, a také prosbu o požehnání pro další činnost střediska.

Po slavnosti se všichni přítomní mohli občerstvit a prohlédnout si všechny prostory, které má středisko k dispozici. Po největším dopoledním ruchu, přicházeli další lidé, kteří měli zájem seznámit se s prací a domem, až do 18 hodin. Poslední návštěvníci pak společně se zaměstnankyněmi shlédli v domovince krátké zpravodajství brněnské televize o našem středisku Diakonie.

Máme velkou radost, že se tento den vydařil. Děkujeme všem, kteří nám donesli pečivo, a tak pomohli s občerstvením. II. brněnskému sboru děkujeme za zapůjčení nádobí. Děkujeme všem, kteří jste nás navštívili a podpořili nás svou přítomností. Děkujeme za finanční příspěvky za výrobky našich klientů domovinky. **Nuž Bohu děkujeme ústy i srdci svými...**

Eliška Soběslavská

Slyšeli jste už o řadě knih slepičích polévek? Ne? To je velká škoda.

Slepičí polévka je ta nejlepší polévka, a tak i autoři této knihy sebrali ty nejlepší příběhy a vydali je. Dnes Vám představuji

SLEPIČÍ POLÉVKU PRO KŘESŤANSKOU DUŠI

Příběhy posbírané v této knize jsou plné lásky, milosrdenství, naděje, odpuštění i opravdového soucitu. Nechybí v nich ani nota laskavého humoru, bez něhož se neobejde žádná vira, ani žádné hluboké přesvědčení. Při čtení se budete smát, plakat a budete dojati.

Chcete - li si odpočinout od každodenního shonu, přečtete si Slepičí polévku pro křesťanskou duši. Povzbudí Vás, přinese Vám inspiraci i klid ducha, postará se Vám o krásný a nezapomenutelný den.

Tímto příběhem Vám chci knihu přiblížit.

Katka Valentová

Náhoda?

Byl jsem velice pyšný na svou dceru Emily. Ačkoli jí bylo teprve devět let, strádala si poctivě veškeré své kapesné a ještě si vydělávala něco navíc tím, že pomáhala lidem v sousedství. Rozhodla se, že si sama ušetří na dámské horské kolo, po kterém toužila. Pečlivě ukládala všechno, co dostala i vydělala od začátku roku.

"Jak jsi na tom, beruško?" zeptal jsem se jí po Dni díkůvzdání. Věděl jsem, že si chtěla ušetřit na kolo do konce roku.

"Mám 45 dolarů, tati," odpověděla. "Ještě nevím, jestli to stihnu."

"Snažila ses opravdu ze všech sil. Jen tak dál," povzbudil jsem ji. "Ale víš, že si můžeš vybrat některé z mých kol, vid'?"

"Dík, tati, ale ty tvoje kola jsou tak stará."

V duchu jsem se musel zasmát. Věděl jsem, že má pravdu. Sbíral jsem stará kola a jediná dámská kola, která jsem měl,

byla vyrobená v padesátých letech. Dnešní dítě by po nich rozhodně nesáhlo.

Na začátku prosince jsme se s Emily vydali do města, abychom se podívali, jaká kola kde mají a co stojí. Emily si prohlédla několik levnějších typů, ze kterých si později vybere. Před jedním z obchodů si Emily všimla dobrovolníka z Armády spásy, jak cinká zvonkem a vybírá na dobročinné účely. "Nemůžeme mu něco dát, tati?" zeptala se mě.

"Hm, bohužel nemám žádné drobné," odpověděl jsem.

Emily tvrdě pracovala ještě celý prosinec a zdálo se, že nakonec přece jen dosáhne svého cíle. Jednoho dne však přišla zčistajasna za maminkou do kuchyně a oznámila jí nové rozhodnutí.

"Mami," spustila váhavě, "víš o těch penězích, co si šetřím?"

"Ano, miláčku," přikývla s úsměvem moje žena Diane.

"Bůh mi řekl, abych je dala chudým lidem."

Diane si klekla k Emily. "To bys byla moc hodná, Emily. Ale šetřila jsi tak poctivě celý rok, co kdybys darovala jen část těch peněz?"

Emily prudce zavrtěla hlavou: "Bůh řekl všechno."

Viděli jsme, že to myslí naprosto vážně, a tak jsme jí radili, kam by mohla peníze věnovat. Emily však dostala přesné instrukce a jednoho chladného rána těsně před Vánocemi předala všechny naspořené peníze - 58 dolarů - překvapenému a vděčnému dobrovolníkovi Armády spásy.

Emilina nesobeckost mě dojala a zrovna v tom momentě jsem si všiml, že místní prodejce aut sbírá stará kola, aby je opravil a věnoval chudým dětem k Vánocům. Řekl jsem si, že když moje devítiletá dcera může darovat všechny své peníze, můžu já obětovat jedno kolo ze své sbírky.

Vybral jsem v garáži jedno nablýskané staré dětské kolo. Když jsem ho vyndal, zdálo se mi, jako by kolo vedle něj v tu chvíli zazářilo. Měl bych snad věnovat

dvě kola? Ne, jedno bude určitě stačit.

Sedl jsem do auta, ale stále jsem se nemohl zbavit pocitu, že bych přece jen měl darovat i to druhé kolo. Když může Emily poslechnout Boží hlas, můžu já taky. Vrátil jsem se, naložil i druhé kolo a odjel do prodejny aut.

Majitel obchodu mi děkoval a řekl: "Uděláte dvěma dětem velkou radost, pane Coopere. A tady máte kupony."

"Kupony?"

"Ano, za každé darované kolo dáváme kupon, na který můžete vyhrát nové pánské horské kolo s 21 rychlostmi. Takže tady jsou dva kupony za vaše dvě kola."

Víte, proč mě nepřekvapilo, když druhý kupon opravdu vyhrál? Moje žena byla nadšená, smála se a říkala: "Nemůžu uvěřit, žeš vyhrál!"

"To jsem nevyhrál já," tvrdil jsem, "ale Emily. To je úplně jasné."

A taky mě vůbec nepřekvapilo, když místní obchodník s koly s radostí vyměnil pánské kolo, které připadalo na výhru, za báječné divčí horské kolo.

Náhoda? Možná. Já však věřím, že to byla Boží odměna pro malou holčičku, která se obětovala víc, než by odpovídalo jejímu věku, a ještě přitom dala svému otci lekci v dobročinnosti a síle božího slova.

Knihu lze koupit

15 *ve všech knihkupectvích*

Poznej příběh z Bible!

To jsem zvědav, jestli ten dnešní příběh uhodnete.

Test:

Dnes si trochu prověřím vaše znalosti. Odpovědi se dozvíte v nedělní škole nebo v náboženství.

1. V době, kdy se Ježíš narodil, se římský císař jmenoval:

- a) Tiberius
- b) Nero
- c) Augustus

2. Ježíšův otec Josef byl povoláním:

- a) zedník
- b) tesař
- c) rybář

3. Jan Křtitel kázal:

- a) v Betlémě
- b) na Olivové hoře
- c) u Jordánu

4. Který král chtěl zabít malého Ježíše?

- a) Herodes
- b) David
- c) Salomoun

5. Kdo zvítězil nad Goliášem?

- a) Saul
- b) Mojžíš
- c) David

Správné odpovědi:
Dnešní příběh je o vyvedení z Egypta na obrazku je oblakový sloup, jímž Bůh ukazoval cestu. Příběh najdete v 2. Mojžíšově v 13. kapitole.

Anketa

Co vás přivedlo k víře?

Na anketní otázku tentokrát odpovídala mládež ze sdružení.

jg

studentka, 20 let:

Moje cesta k Pánu Ježíši byla hodně krkolomná. Moje teta uvěřila a měla velkou potřebu o své lásce a spasení mluvit. Když mi o své velké radosti povídala, přičila se mi víra úplně strašně moc. V létě jsem odjela na dovolenou do Švédska se svým tátou. Můj táta byl alkoholik a ve Švédsku se dostal do stádia, kdy nevnímal realitu, ale věřil svým halucinacím a bludům. Byla jsem malou holkou a moc jsem se bála. Udělal pár výtržností a zatklá ho policie. Bylo to moc děsivé a až neuvěřitelné. Vzpomněla jsem si na svoji tetu a na její modlitby. Zkusila jsem to. Pán mi dodal takovou sílu bojovat a jít, o jaké jsem ani nesnila. Dostali jsme se domů v pořádku, táta šel na léčení a dokázal to. Jsem na něho hrdá. A já? Moje víra nebyla silná. Na gymnázium jsem se potkala s přítelkyní, která mě přivedla do tohoto sboru, seznámila s mladými lidmi a společenství, které mi tito lidé dávají mi napomáhá nést svůj kříž a jít k Pánu Ježíši. Čeká nás přece věčnost.

studentka, 15 let:

Já jsem vyrostla v křesťanské rodině, takže mě rodiče vždycky vedli k víře. Na víře mně nikdy nepřípadalo nic divného.

student, 21 let:

Mě přivedlo k víře spousta lidí, kteří se ke mně moc dobře chovali a ukazovali mi na Pána.

Byli to skauti z Pelličky.

V podstatě jsem přišel k víře jak slepej k houslím – Pán si mě našel.

studentka, 15 let:

Moji rodiče jsou věřící a už od mala mě vodili do kostela (nedělky), takže mě ani nenapadlo, že já bych věřící být neměla.

studentka, 18 let:

Při rozhovoru s jedním věřícím člověkem, kterého jsem měla velice ráda, jsem hrozně začala chtít věřit, ale měla jsem pocit, že na to nestačím. Začala jsem si klást otázku po smyslu života a potom, proč vlastně je dobro dobrem a zlo zlem, a jestli to vlastně není jedno. Nakonec jsem nemohla jinak, než uvěřit, protože jinak se člověk může rovnou jít oběsit na višni.

student, 20 let:

Společenství evangelického skautu.

studentka, 14 let:

Společenství, rodiče, krása.

student, 17 let:

Přátelé ve skautu, rodiče ani moc ne. Asi bych měl říct rodiče, jenže ti to nebyli. Hlavně mě přivedli k víře přátelé ze skautu.

studentka, 16 let:

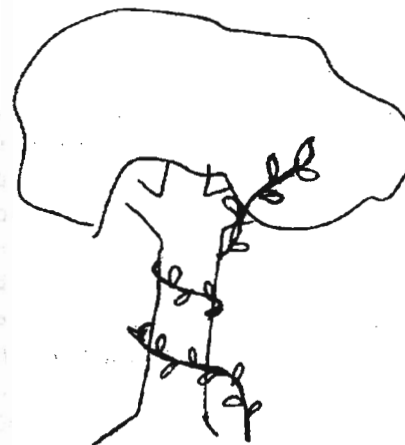
Vyrůstala jsem ve věřící rodině a právě to mě přivedlo zcela nenásilnou

studentka, 18 let:

Kamarádi, přátelé, lidé blízcí i vzdálenější. Hlavně rozhovory s nimi. Ale zároveň to byl dar, který jsem dostala a přijala.

studentka, 18 let:

Vědomí vlastní nedokonalosti, touha po něčem pevném absolutním. (viz. obr. níže).

studentka, 18 let:

K víře mě přivedl Bůh, ale jinak jsem měla na výběr pouze dvě věci – buď úplná nesmyslnost života a snad i sebevražda (i když na to bych neměla nikdy sílu), anebo úplně všechno – víra a vědomí, že život má smysl.

studentka, 19 let:

Vyrůstala jsem ve věřící rodině, a tak ve mně zakořenila příslušnost k evangelické církvi. Víra přišla později a doufám, že ještě přijde.

student, 15 let:

Mě osobně k víře přivedla babička a maminka. Vlastně jsem byl k víře vychováván od mala. Jenže tohle byla mrtvá víra. Pak jsem jednou o svém dosavadním životě přemýšlel. Zjištění – neměl jsem pro co žít. Toto zjištění mě „přivedlo k víře“.

studentka, 15 let:

Mě přivedli k víře kamarádi ze skautu a začala jsem se o to zajímat. Také mi pomohla sestra. Ze začátku jsem chodila málo do kostela, ale později už jsem začala chodit pravidelně a to mě ve víře utvrdilo.

studentka, neudán věk:

K víře jsem byla přivedena v mém dětství. Začala jsem chodit do náboženství, dřív mi víra nepřípadla tak důležitá, ale potom postupem věku jsem zjistila jak je důležitá. Jsem ráda, že mohu v Boha věřit, na něj se spolehnout a v něho doufat. Myslím, že je to úžasné a každý snad jednou dostane tu možnost. Bůh se stal pro mně světlem v lecjakých životních situacích a moc mi pomohla víra v něj. Přeji si, aby okruh věřících čím dál tím se rozšiřoval. Snad tomu také pomohu.

student, 19 let:

Zásadní zvrat ve víře jsem v životě nezažil, protože mě rodiče od dětství brali do kostela. Teprve kolem 13 – 15 let jsem o tom začal více přemýšlet a uvědomovat si, že to chci já sám z vlastního přesvědčení, ne proto, že jsem na to byl roky zvyklý.

Zprávy ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo na své pravidelné březnové schůzi hodnotilo sborové akce za minulé období včetně rodinné neděle 7. 3. Vyjádřilo přání, aby se při rozhovoru o tak závažném tématu jako je *modlitba v rodině* účastnilo odpoledního programu více členů sboru. Finanční komise předložila návrh nové nájemní smlouvy s Evangelickou akademií a pracovní smlouvy s panem Tábořským. Oba návrhy byly schváleny. Dále bylo projednáváno zajištění bohoslužeb o Velikonocích a návštěva z partnerského sboru v Basileji (1.-2. 5.) Staršovstvo probíralo první ohlasy na dopis, kterým se obrátilo na členy bývalého německého luterského sboru v Brně a pozvalo je ke svatodušním bohoslužbám 23. 5. K přípravě této návštěvy byla jmenována pracovní skupina. V souvislosti s výročním shromážděním bude do všech rodin doručen sborový dopis se složenkou a vyhodnocen anketní list, který dostali všichni účastníci bohoslužeb. Na příští schůzi bude řešena otázka pravidelné účasti zástupců mládeže ve schůzích staršovstva. Byla odsouhlasena potřebná částka na úpravu hrobu Marie Rafajové, který spravuje náš sbor.

jg

Brno II

Staršovstvo v Brně II se vedle běžných hospodářských a správních záležitostí podrobně zabývalo otázkami vztahů s partnerskými sbory v cizině, tentokrát obzvlášť podrobnostmi sborových kontaktů s reformovaným sborem v nizozemském Apeldoornu. Naši přátelé v Holandsku se pravidelně scházejí, zajímají se o život našeho sboru a o dění v naší zemi, podporují korespondenci mezi oběma sbory i mezi jednotlivci a rodinami. Byli nám před několika lety nápomocni při pořizování varhan pro Blahoslavův dům. Otázkou však někdy bývá možnost konkrétního použití některých věcných darů, které pro nás opatří a přivezou do Brna. Starší chvíli hovořili o nedávno učiněné nabídce, že nám holandští partneři darují a při brzké návštěvě přivezou velikonoční svíci. Svíčky v Blahoslavově domě mohou někomu připadat jako cizí prvek, nemístný v reformovaném kostele. Zároveň si zájmu a pozornosti apeldoornských přátel opravdově vážíme a chceme usilovat o další setkávání i o hledání možnosti spolupráce přes hranice a vzdálenost. Projednaná záležitost bude spolu s podrobnou informací ještě předložena sborovému shromáždění.

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu o nutných opravách domu na Lidické ul. Rozhodlo, že bude ochotno umožnit uspořádání dobročinného koncertu pro SOS dětské vesničky v Brně v prostorách Blahoslavova domu v květnu tohoto roku.

jv

Týden ve sboru

Sbor Brno I

18³⁰ staršovstvo (12. 4.)
19⁰⁰ liturgická komise (19. 4.)
19⁰⁰ vzdělávání (26. 4.)

17⁰⁰ biblická hodina dětí
17⁰⁰ dětský klub
18⁰⁰ dorost YMCA

10⁰⁰ příprava ke křtu
14⁰⁰ příprava ke křtu
15⁰⁰ kavárnička
16⁰⁰ konfirmační cvičení
18³⁰ přípravka nedělní školy
19⁰⁰ sdružení YMCA

17⁰⁰ biblická hodina pro dospělé

15⁰⁰ Rychmanov
biblická hodina dětí a konfirmační
cvičení
18³⁰ zkouška pěveckého sboru
20⁰⁰ starší mládež YMCA

Neděle

9⁴⁰ modlitební chvíle
10⁰⁰ nedělní škola

Sbor Brno II

Pondělí

19⁰⁰ mládež

Úterý

18⁰⁰ biblická hodina v Kr. Poli
19³⁰ třicátníci (6. a 20. 4.)

Středa

18⁰⁰ biblická hodina v Blahoslavově
domě

Čtvrtek

16⁰⁰ příprava konfirmandů C
17⁰⁰ vyučování dětí

Pátek

14⁰⁰ příprava konfirmandů A
15⁰⁰ vyučování dětí, příprava
konfirmandů B

Sobota

10⁰⁰ služby Boží v domově
důchodců na Kociánce
(10. a 24. 4.)

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník - Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědný redaktor: J. Gruber, J. Vitek.
Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Iva Malíková, Ludmila Marková, Daniela Ryšavá, Ctirad Novák, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek Katka Valentová a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem: R7/98.** Vychází 10 x ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možné posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena 10 Kč.** **Adresa sboru ČCE Brno I -** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/ 42211453. **Adresa sboru ČCE Brno II -** Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69
Datum uzávěrky příštího čísla: 19. 4. 1999